

Страдания безконечни, не само за това, че нѣматъ мѣрка, но нѣматъ и свѣршакъ. Той не виждаше края имъ, той не знаеше лѣкътъ имъ, той не обфачаше силата на лютината имъ... Свѣтътъ бѣше тѣсенъ за него, за да би намѣрили потуленъ кжтъ, дѣто да го забраватъ страшнитѣ мисли, и да забрави. Да би можалъ, би миналъ на друга планета. Да би можалъ да истрѣгне съ ржцѣтъ си сичката своя вжтрѣшность, утробата и сърдцето, гнѣздото и пищата на ужасния демонъ, що го мжчеше!

Обади се у него една страшна нова потрѣбность, която бѣше едно ненаименуемо страдание: да види гроба на *оногова*. Една нощъ той исчезна изъ кжщи, безъ да знаятъ кждѣ е, и заранѣта рано се върна дома си съ дрѣхи зацапани съ калъ и прѣстъ; на коленетѣ на панталонитѣ му стояхх голѣми петна отъ мокра земя, по които бѣхх лѣпнали треви, като че е колѣничвалъ на нѣкоя мека и ровка почва травясала... а очитѣ му бѣхх хлѣтнали дълвоко и погледълъ бѣше замаянъ... Прѣзъ деньтъ пазачтъ на орландовскитѣ гробища разказвалъ, че гонилъ нощесъ тамъ нѣкой непознатъ чловѣкъ, който му се чиняло, че е дошълъ да краде кръстове отъ гробоветѣ... Бѣдния окаяникъ! той не виждаше избавление отъ този адъ.

Немà вѣчниятъ адъ се зафана още сега за него?!

Единъ день минуваше изъ една улица — той сѣ изъ крайнитѣ затѣнтени улици ходеше, дѣто чловѣшкитѣ лица не бѣхх така ледно жестоки, понеже рѣдко нѣкой минувачъ го познаваше въ такива улици.

Случайно тоя день бѣше годишнината отъ мученическата смрътъ на жертвата му. Улицата бѣше „Погребалната улица“.

Тамъ срѣщна една госпожа на кола, въ жалѣйни дрѣхи.